K. Kurlianski, A. Khait

Hãy đợi đấy!

BỘ TRUYỆN TRANH NỔI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ
CUỘC ĐỐI ĐẦU LÝ THÚ GIỮA GÃ SÓI VÀ CHÚ THỎ THÔNG MINH

6

First News

VHSG NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

K. Kurlianski, A. Khait
Họa sĩ: **S. Bordiug**

Hãy đợi đấy!
6

Người dịch: **Anh Côi**

First News

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Nàng Bạch Tuyết, hãy nói xem em đã ở đâu?...

Lễ hội mùa đông

Mùa đông.

Không khí trong lành, tươi mát. Những bông tuyết tinh khôi bông bềnh rơi rơi. Sói quyết định đi trượt tuyết chơi.

- Được rít thuốc trong không khí trong lành mới tuyệt làm sao! Lại được khoe bộ đồ mới toanh nữa, quả là khoái chí!

Hé-hé-hé!

Sói cầm đôi gậy trượt tuyết đẩy một phát và lao như bay xuống dốc. Một cái dốc cao, dựng đứng. Cứ thế, Sói phóng vun vút. Tuyết bắn tung tóe. Gió ù ù bên tai. Không phải gió nữa mà phải nói là bão tố, lốc xoáy!

Cái khăn quàng cổ bay phấp phới trong gió. Một cái khăn len dài, sặc sỡ.

Nhưng, cái gì thế này!?

Chiếc khăn dài quấn quanh cổ Sói bỗng móc vào cành cây. Sói ngã giật ra sau. Gậy trượt tuyết văng một nơi, bàn trượt tuyết văng một nẻo. Thân Sói thì văng xuống một hố tuyết sâu. Hai chân chỏng gọng lên trời.

Sau một hồi hì hục cào cấu, bấu víu, cuối cùng Sói ta cũng bò lên được.

Rùng mình.

Nhìn quanh.

Stop! Ai đang trượt băng đằng kia thế nhỉ? Trông quen quá. Không lẽ là thằng Thỏ?

Đúng là thằng nhỏ rồi! Quả là trái đất tròn! Không ngờ lại gặp chú mày ở đây!

Thỏ ta thì cứ vô tư trượt, không nghĩ ngợi gì cả. Chú thả mình trên đôi giày trượt, lướt băng băng trên mặt băng và vẽ những đường cong uốn lượn. Tinh thần chú sảng khoái, bay bổng còn bé ngoài thì khỏi chê: gọn gàng, thon thả, xinh đẹp.

Có cảm tưởng như không khí trong lành và tinh thần lạc quan đang khiến chú tươi trẻ, khỏe mạnh ra.

- Hừ, không sao! - Sói ta cười khẩy. - Chú mày sẽ tha hồ mà trượt! Bây giờ ta sẽ nói chuyện với chu mày!

Nói thế nhưng làm sao Sói tiếp cận được Thỏ đây? Thỏ có đôi giày trượt băng còn Sói thì ngoài đôi chân trần, chả có gì khác. Mà trên mặt băng trơn trượt này, không có giày trượt thì chẳng làm ăn gì được. Đấy là chưa kể có thể té gãy cổ như chơi. Mà gãy cổ mình chứ không phải cổ Thỏ.

Sói đưa mắt nhìn quanh. *"A ha! Có giày trượt tuyết rồi!"*. Sói dõi mắt về một cái ghế gần đó, chị Sóc đang ngồi ướm thử đôi giày trượt. *"Chắc chị ta cũng đang định ra sân, trượt chung với Thỏ đây. Hừm..."*. Nghĩ rồi, Sói nhẹ nhàng bò tới chỗ chị Sóc, nắm một đầu ghế nhấc bổng lên, lật chị Sóc bổ nhào. Đôi giày văng ra. Nhanh như chớp, Sói giơ tay ra đón. Mỗi tay chụp một chiếc rồi chọc chân vào xỏ thử. Nhưng khốn nỗi giày của chị Sóc thì nhỏ mà chân Sói thì to nên vừa xỏ vào, giày đã rách toác ra. Vì vậy Sói ta chỉ xỏ được gót chân, còn các ngón chân thì thò lò ra ngoài.

- Không sao. Cái quan trọng là giờ này có thể trượt!

Sói lao như bay đến chỗ Thỏ. Hăm. Băng bắn tóe dưới chân.

- Chào! Thế là chúng ta lại gặp nhau!

Sói nói và đưa tay trái ôm eo Thỏ, còn tay phải nắm tay Thỏ, lướt theo kiểu nhảy Valse. Sói nhìn Thỏ âu yếm, nhún người trượt và... bắt đầu nhảy cặp. Với Sói là nhảy tự do, còn với Thỏ là nhảy bắt buộc. Một vòng, hai vòng. Sói tung Thỏ lên rồi chộp Thỏ trên không...

Đến lúc này thì Sói nổi hứng ôm Thỏ cùng thỏ lướt nhẹ và vẽ lên trên mặt băng câu nói nằm lòng của mình:

Hử, Thỏ, hãy đợi đấy!

Bây giờ chỉ còn phải đặt một dấu chấm than. Sói lướt nhẹ, vẽ phần trên của dấu chấm than. Chỉ còn đặt một dấu chấm nữa là xong. Sói bế Thỏ nhảy lên và thả mình xuống. Nhưng thật không may, lớp băng dưới chân Sói vỡ... Và Sói rơi tõm xuống hố nước. Rơi xuống đúng cái dấu chấm.

Hừ, Thỏ... Hãy đợi đấy!

... Cây thông năm mới. Đèn chớp chớp nháy nháy. Trong Cung điện Mùa Đông đang diễn ra lễ hội hóa trang. Thú rừng nhảy múa, ca hát.

Sư Tử, Hươu cao cổ, Đà Điểu, Cáo, Ngựa vằn... tất cả như một – đều trong bộ đồ hóa trang. Thật khó lòng mà nhận ra đâu là Cáo, đâu là Dê, đâu là...

Đâu là Thỏ? Chú Thỏ đáng yêu của chúng ta đâu? Đâu là chú Thỏ của Sói?

Sói cứ đi lòng vòng nhìn chằm chằm vào lũ thú dự lễ hội. Không! Nói đúng hơn là nhìn những chiếc mặt nạ. Chú Thỏ của ta nấp sau mặt nạ nào đây? *"A, ha! Hình như đây rồi! Lần này thì khó lòng thoát nhé chú nhóc!"*. Sói nhào tới, đấm thình thịch vào bộ ngực vạm vỡ. Quái! Ngực Thỏ xẹp lép sao đây lại vạm vỡ thế này? Ồ, không phải Thỏ mà là... Gấu. Một bác Gấu đeo mặt nạ Thỏ.

Lúc này Gấu tức giận, lột phăng cái mặt nạ ra, gầm lên:

- Mày đấm ai thế hả, thằng Sói ngu?

Nói rồi thộp cổ Sói ném vào góc tường. Đã thế, như để hạ nhục Sói, bác Gấu còn lấy cái mặt nạ Thỏ của mình đeo lên mặt Sói.

Ngồi trong góc với cái mặt nạ Thỏ trên mặt, Sói ta vô cùng đau khổ. Sao lại nhận nhầm bác Gấu đeo mặt nạ Thỏ ra Thỏ cơ chứ! Sao lại có thể để một chuyện như thế xảy ra!

Vừa kịp hoàn hồn, Sói nhà ta bỗng nhìn thấy một con Sói lướt qua trước mặt. Nhưng nhìn nó cứ là lạ, nho nhỏ đáng ngờ thế nào ấy. Stop! Hử đó không phải Sói mà là Thỏ - một thằng Thỏ đeo mặt nạ Sói. Bây giờ thì đừng hòng lừa ta! Đích thị là thằng Thỏ. Sói tiến lại, khều nhẹ:

- Này, cậu là ai thế?

- Là Sói! - Thỏ ngang nhiên đáp.

- Sói?!- Sói phì cười. - Sói?! Ôi, trời ơi! Buồn cười quá đi mất! Thử nhìn lại mình đi! Mày mà là Sói cái nỗi gì! Ha-ha-ha! Sói!

Sói ta cười bò ra sàn. Trong lúc Sói ôm bụng cười thì Thỏ ba chân bốn cẳng lặn mất tăm.

Lúc này trong phòng bắt đầu chương trình ca nhạc. Một ông già Tuyết bước ra sân khấu. Trông cứ là lạ thế nào ấy, nhỏ xíu chẳng ra dáng ông già Tuyết gì cả. Nhìn lại be bé giống Thỏ. Và, đúng rồi! Mặc dù đeo bộ râu quai nón trắng muốt nhưng hai cái tai Thỏ dài ngoẵng vẫn thò lò dưới lớp mũ. Khán giả hò reo, cười chế nhạo:

- Ông già Tuyết! Ôi, ông già Tuyết!

Chỉ còn thiếu nàng Bạch Tuyết. Thế là đám đông khán giả lại réo gọi:

- Bạch Tuyết! Bạch Tuyết đâu!

Nàng Bạch Tuyết xuất hiện. Áo choàng lông, bím tóc dài. Hai hàm răng của nàng trông phát khiếp!

Ông già Tuyết - tức là chú Thỏ của chúng ta nhún nhảy, hát:

Bạch Tuyết, hãy nói cháu đã ở đâu?

Hãy nói xem, cháu yêu, công việc thế nào?

Nàng Bạch Tuyết nhún nhảy cất tiếng hát đối:

Ông già Tuyết, cháu nhớ ông quá chừng

Nhớ ông cháu đã khóc hết nước mắt!

Đến lúc này Thỏ ta hứng chí hô:

- Nào mọi người, chúng ta cùng nhảy!

Rồi lẳng lặng, chú vừa nhảy vừa đi vòng vòng dùng dây micro quấn quanh người Sói. Còn Sói thì không biết gì, cứ cất tiếng hát lanh lảnh:

Không, ông già Tuyết...

Không, ông già Tuyết! Hãy đợi đấy!

Nhưng lúc này Thỏ đã không còn nghe được tiếng hát của Sói nữa. Chu đã cao chạy xa bay. Như sực tỉnh, Sói ném micro xuống đỉnh bo chạy tìm Thỏ nhưng khốn nỗi bị dây micro quấn quanh nên té lăn quay ra sàn.

Trong lúc ấy lễ hội hóa trang vẫn tiếp diễn. Cuối cùng thì Sói cũng cởi được sợi dây cuốn quanh người, gượng đứng dậy, quàng quàng chạy tìm Thỏ.

- Nó ở đâu? Giấu mình dưới cái mặt nạ nào? Á, đây rồi! Bây giờ chú mày dám đeo cả mặt nạ Sư Tử cơ đấy! – Sói cười sung sướng.

Thế nhưng lần này Sói ta lại nhầm. Sói đâm bổ vào một bác Sư Tử thật. Thế là lại phải nháo nhào bỏ chạy thoát thân.

Dọc đường, Sói gặp hai bác Gấu đang chơi trò *"Nhảy bao tải"*. Hai bác Gấu to đùng đứng đó, mỗi bác cầm một cái bao trên tay. Thỏ nhanh chân nhảy vào một cái bao tải và cứ thế nhảy lò cò. Còn Sói thì định không thèm nhảy vào bao, cứ thế mà đuổi Thỏ thôi. Nhưng đâu được! Phải tuân thủ luật chơi chứ! Thế là Sói liền bị hai bác Gấu thộp cổ, tống vào bao, sau đó lấy một sợi dây cột miệng bao lại, xô ngã và cứ thế mà lăn!

Trong lúc đó, Thỏ cứ thế nhảy một cách điêu luyện. Chú nhảy đến một cánh cửa rồi chui ra khỏi bao. Chờ cho Sói lăn đến, chú mới lấy bao tải tròng vào và lấy dây cột lại. Thế là Sói bị cột cứng. Trên bao tải, dưới cũng bao tải. Còn bên trong là cái gì nữa - chỉ có trời mới biết! Cái bao cứ thế lăn tròn trên sàn gỗ rồi lao theo cầu thang. Cuối cùng cái bao tải-Sói cũng dừng lại cạnh một đống bao. Gần đó là một cái bàn, cạnh bàn là một chị Heo đeo kính cận. Chị cận nặng gần như không nhìn thấy gì. Mắt kèm nhèm, chị cứ thế cầm kim may các tấm thẻ để mấy chữ *"Quà tặng"* vào các bao. May xong thì hất sang một bên và may cái khác. Đến lượt bao tải-Sói. Một

cái bao to, không theo quy cách gì cả. Chắc là bao tải của ông già Noel, nhiều quà lắm đây! Một cái bao tải dày và nặng. Đã thế thì phải dùng kim may to, dài. Nghĩ vậy chị Heo lấy một cây kim to, vung lên thọc một nhát thật mạnh.

Cái bao tải bỗng quẩy mạnh. Có tiếng kêu thất thanh. Sói tung bao tải vùng chạy...

Đúng lúc đó thì Thỏ xuất hiện. Chú hoảng hốt! Chạy đâu bây giờ? Chợt thấy một đường cáp treo với những chiếc cabin chuyển động hướng lên núi, Thỏ nhảy một cái lên cabin và cứ thế được nâng cao.

Cùng lúc, Sói cũng vừa chạy đến. Thấy Thỏ ngồi trong cabin, Sói thầm nhủ *"Không lẽ để cho nó chạy thoát!"*.

Đúng lúc đó thì cabin chở Thỏ ghé sát đến. Sói với tay nhảy lên nhưng hụt. Thỏ được thể cười khì khì:

- Thế nào bác Sói, gần xịt mà không làm gì được à?

"Tao sẽ ăn thịt chú mày!" - Sói nhủ thầm thế rồi đứng lên cái ghế chờ ở nhà ga. Đoán chừng khoảng cách từ ghế đến đường cáp treo, Sói chắc mẩm: *"Ta sẽ với được thôi!"*. Nghĩ thế, Sói nhổ nước miếng vào hai chân trước, nhảy và chộp được sợi dây cáp. Treo mình lủng lẳng.

Nhìn xuống, thấy mình đang mỏi lúc một gần Thỏ, Sói nháy mắt, cười hề hề.

- Thế nào, Thỏ yêu? - Sói cười hỏi trịch thượng - Chẳng lẽ gặp nhau mà chú mày không mừng?

- Mưng chứ, rất mưng nưa là đằng khác! – Thỏ nói và đưa hai chân trước thọc nách Sói.

Sói nhột quá kêu oai oái:

- Ôi, Thỏ! Chu mày thôi đi! Đừng thọc nách tao nữa!

Sói quằn quại, lưng lẳng trên dây cáp như một miếng giẻ rách. Cười chảy cả nước mắt.

- Thế nào bác Sói, không thích bị thọc nách à? Thế càng tốt! – Thỏ nói và càng thọc nách mạnh hơn.

Sói không chịu nổi, buông tay khỏi sợi cáp và thả mình rơi xuống ...

Từ hẻm núi chỉ còn nghe tiếng vọng lại:

...Thỏ...!... Thỏ - hãy - đợi - đấy!

Sói rơi thẳng xuống hẻm núi. Do tác động của tiếng vọng, tuyết từ hẻm núi rùng mình lở xuống. Sói thấy thế chỉ còn biết rủa thầm:

- Hừ, Thỏ hãy đợi đấy!

Nhưng đã quá muộn. Tuyết lở ầm ầm và trôi xuống mỗi lúc một nhanh, cuốn theo tất cả những gì trên đường. Rồi dòng tuyết ào ào đổ sau lưng Sói. Sói ba chân bốn cẳng chạy thoát thân. Thế nhưng dòng tuyết mỗi lúc một đáng sợ hơn. Đến phút cuối cùng, cũng may Sói nhảy lên bám vào được một cành cây và gào lên:

- Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Chuyện ti-vi

Một bữa nọ Sói ngồi nhà xem ti-vi. Bóng đá - một trận đấu vô cùng hấp dẫn. Trên bàn, cạnh Sói là một con cá khô vobla rất ngon. Uống với bia thì tuyệt!

"Hay thật! - Sói nghĩ - *Nếu mình ăn con cá khô này thì liệu tỉ số trận đấu có thay đổi không ta? Liệu đội của mình có thắng hay lại thua như bao lần khác đây? Nếu mình ăn mà đột nhiên thắng thì sao? Phải thử xem sao!".*

Ai đã ăn cá vobla rồi thì biết, trước khi ăn phải đập cho nó tróc vảy và mềm ra. Đó là nguyên tắc. Chúng tôi không chắc làm như thế cá có thực sự mềm ra hay không, hay đó chỉ là vì nguyên tắc.

Sói cầm đuôi con cá vobla trên bàn và theo nguyên tắc, cứ thế mà đập. Gặp cái gì Sói đập vào cái nấy: đập vào bàn, đập vào ghế, đập vào cái khay... Chán, Sói lại đập vào ấm trà, vào bộ tách... Nhưng khổ nỗi, đập mãi mà con cá cũng không mềm ra được chút nào! Thế là Sói điên tiết đập vỡ mọi thứ trong phòng. Nhưng cũng chả được tích sự gì!

Rồi trong phòng cũng chỉ còn cái ti-vi là nguyên vẹn. Và như trêu ngươi Sói, trên ti-vi đột nhiên lại chiếu chương trình về Thỏ - chương trình *"Chúc bé ngủ ngon!"*.

- Có một thuyền trưởng dũng mãnh...

Sao?! Thế mà hát được hả? Sói ta không thể chịu được một sự nhục mạ như thế bèn vung con cá khô lên và phang thẳng vào chú Thỏ đang hát. Thế là vật dụng duy nhất còn lại trong phòng là cái ti-vi cũng vỡ nốt. Chỉ còn độc cái màn hình. Và không hiểu sao Thỏ vẫn vô tư hát trên cái màn hình ấy.

- Hãy cố lên, cố lên thuyền trưởng...

Thấy thế Sói ta cẩn trọng ôm cái màn hình đặt tiên lên kệ và cầm cây gậy vung lên...

Ba... ặc!

Cái màn hình vỡ tan thành từng mảnh.

- Hừ, Thỏ... liệu hồn đấy!

Đập xong cái ti-vi, Sói ba chân bốn cẳng chạy. Sói chạy đi đâu? Tất nhiên là chạy đến tháp truyền hình Ostankino, đến thẳng trung tâm truyền hình. Để làm gì? Để bằng mọi cách tìm ra Thỏ. Phải tính sổ với Thỏ. Tính đủ! Tính sổ không chỉ với mình Thỏ mà cả với cái đài truyền hình đáng ghét, cho chừa cái thói cứ đưa Thỏ lên ti-vi đi!

Và đây, Sói ta đang ở trong trung tâm truyền hình. Sói sải bước dọc theo hành lang rộng, dáo dác tìm Thỏ. Ở đây có rất nhiều studio, nhiều phòng, nhiều cửa. Không biết Thỏ ở phòng nào, sau cánh cửa nào đây?

Sói ghé mắt vào một phòng. Trong phòng là một chiếc xe tăng to đùng. Từ màn hình, một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Sói như chực: bằng...bằng...bằng...

- A-a-a-a-a-a!!! - Sói gào lên. Hết hồn, Sói bỏ chạy và sập cửa cái rầm.

Trong khi ấy, Thỏ vừa diễn xong và đang thả bộ dọc một hành lang gần đó. Lúc này chú không mặc bộ quần áo lính thủy nữa mà đóng bộ đồ bình thường. Có lẽ chú đã kịp thay đồ cho thoải mái. Với nụ cười rạng rỡ, chắc chú đang vô cùng thỏa mãn. Còn phải nói! Tất cả đều tuyệt vời. Hàng ngàn người đã nhìn thấy chú trên ti-vi. Không! Sao lại chỉ có hàng ngàn người! Phải đến cả triệu người ấy chứ. Trong số đó chắc có cả bố mẹ chú. Giờ này chắc bạn bè của bố mẹ chú đang gọi điện thoại chúc mừng tới tấp! Chú thật nổi tiếng và tài năng! Phải nói là *"Một chú Thỏ xuất chúng!"*. Bố mẹ chú mới may mắn làm sao khi sinh được một đứa con tài năng như thế!...

Đang đi, đột nhiên Thỏ khựng lại: *"Ai kia?! Không lẽ là Sói?"*. Đúng thế thật. Trước mặt Thỏ là Sói. Sói đứng cách Thỏ chừng hai bước và đang nhìn Thỏ chằm chằm.

Vinh quang đã dẫn chú đến nước này đây! Thỏ không còn hơi đâu mà mơ mộng nữa. Bây giờ thì lo vắt chân lên cổ mà chạy...

Thỏ lao vào một studio. Trong studio lúc này đang ghi âm một ban nhạc Jazz. Năm nhạc công đang chơi ghi ta. Một nhạc công bộ gõ vắng mặt. Có lẽ chỗ đó đang chờ Thỏ...

Sói cũng lao vào studio. Kẻ nào đang chơi trống kia?

Không lẽ là thằng nhóc Thỏ? Thì hắn chứ ai! Thỏ - nghệ sĩ trống?

- Chú mày là nghệ sĩ trống, còn ta đây cũng kém cạnh gì?

Sói vớ ngay lấy một cây ghi-ta rồi nhập vai với các nhạc công ghi-ta đang chơi. Thế nhưng khốn nỗi Sói thì cứ chơi, nhưng ghi-ta thì không phát ra tiếng.

- A... ha! – Sói tự nhủ. – Cái này không phải ghi-ta thường mà là ghi-ta điện. Mà đã là ghi-ta điện thì phải cắm vào ổ điện thôi...

Nghĩ thế Sói cắm dây cây ghi-ta vào ổ điện - một ổ điện cao thế. Dây ghi-ta tóe lửa. Sói bị điện giật, giây giụa gào lên:

- Ai..ia...ia..ia ai!!!

Mấy nhạc công ghi-ta khác hòa theo:

- Ai...ia...ia...ai!!!

- Ôi...oooi-oooi - Sói gào.

Các nhạc công khác cũng:

- Ôi...oooi-oooi!!!

Cây ghi-ta không chịu nổi dòng điện cao thế nên nổ tung. Lúc này chỉ còn Sói ta trơ ra, mặt mày đen nhẻm và bộ quần áo cháy sém. Sói hé mắt nhìn quanh. Không thấy ai cả. Điên tiết, Sói ta gào lên:

- Hừ, Thỏ! Hãy đợi đấy!

Còn Thỏ vẫn vắt chân lên cổ chạy dọc hành lang kiếm

chỗ trốn. Số chú bất hạnh thế, suốt đời cứ phải chạy trốn Sói!

Mà nói thật, chú có lỗi gì đâu nào? Không lẽ cây ghi-ta chơi không ra tiếng là lỗi của chú? Không, đó không phải là lỗi của chú.

Thế mà của đáng tội, đi đâu cũng bị Sói đuổi!

Và đây Sói đang đuổi theo Thỏ. Sói lao vào một studio và thấy mấy bác Gấu - diễn viên nhào lộn đang xếp hình kim tự tháp. Dưới cùng là một bác Gấu lực lưỡng, bám quanh bác là mấy chú Gấu con. Còn trên đầu bác là... Không, đó không phải là Gấu... mà là... là chú Thỏ của chúng ta. Chú cũng đang tập làm diễn viên nhào lộn!

- A ha! Thì ra là chú mày! - Sói tự nhủ rồi tiến tới chỗ các diễn viên Gấu đang xếp hình kim tự tháp. Cùng lúc, Thỏ đứng trên đầu bác Gấu vỗ tay ra lệnh: "A lê!". Thế là lũ Gấu và Thỏ thi nhau đổ sập xuống người Sói. Cứ thế, cả bọn đứng dậy xếp thành một kim tự tháp mới trên lưng Sói.

Sói còng lưng, rụt cổ chịu đựng. Được một lúc thì Sói ta không thể nào chịu nổi nữa. Sói khuỵu chân gào lên:

- Hử , Thỏ... – rồi đổ sụp xuống...

Trong khi đó Thỏ đã kịp chạy trốn vào một studio khác. Lần này chú cải trang thành một chàng ngự lâm quân. Với thanh kiếm trên tay, lúc này khó kẻ nào dám đụng tới chú!

Nhưng ở đời làm gì có chuyện Sói sợ Thỏ. Sói liền vớ ngay cây gậy đánh golf. Đâu thì đâu! Qua lắm thì cũng như trong phim *"Ba chàng ngự lâm quân"* là cùng! Thật khổ cho Thỏ. Ngay cả D'Artagnan cũng khó đỡ nổi một cây gậy đánh golf huống hồ là Thỏ! Và Sói đã dồn Thỏ vào một góc. Chỉ suýt chút nữa thôi là Sói đã đánh văng thanh kiếm trên tay Thỏ.

Song thật may mắn làm sao, Thỏ đã tìm ra lối thoát. Chú nhảy lên và dùng kiếm chặt đứt dàn đèn chùm treo lơ lửng trên trần nhà. Cả chùm đèn đổ sụp xuống đè lên Sói...

Lại một studio nữa. Ở đây một chú Mèo đang trình diễn một màn ảo thuật.

Một cái rương to. Ai muốn vào cứ vào. Đều vừa hết. Dù đó là một chú Chuột nhắt hay thậm chí một bác Voi. Lúc đầu, một chú Chuột nhắt xung phong chui vào, sau đó đến Voi. Còn lúc này là kẻ nào đây? Mèo mở rương và vô cùng ngạc nhiên: Thỏ ư? Sao Thỏ lại chui được vào rương cơ chứ?! Tại sao? Tại sao? Ngay cả Thỏ cũng không biết nữa. Chẳng qua phải chạy thoát thân nên mới ra cơ sự.

- Em phải chạy để khỏi bị Sói ăn thịt. - Thỏ giải thích.

- Trốn Sói ư? - Ảo thuật gia Mèo hỏi lại. Sau đó Mèo nhìn Sói, rí tai Sói nói một điều gì đó rồi vung cây đũa thần lên. Vỗ hai tay vào nhau và...

Sói tỉnh dậy trong căn phòng của mình, trong tay vẫn cầm nguyên con cá vobla.

Thế mới gọi là ảo thuật chứ!

- Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Trên công trường xây dựng

Một bữa nọ, Thỏ đến một công trường xây dựng. Công trường không đâu xa mà ở ngay cạnh nhà chú. Ở đấy suốt ngày đêm lúc nào cũng ồn ào sôi động. Thỏ muốn biết người ta đang xây cái gì ở đấy mà tấp nập đến vậy. Thật không ngờ là khi Thỏ đến thì Sói cũng đang có mặt ở đấy. Thực ra Sói đến là vì một nguyên do khác.

Thỏ không thấy Sói là vì Sói không đi vào công trường bằng cửa chính mà chui qua hàng rào. Trừ công nhân xây dựng ra, hầu hết mọi người đều chui qua đó vì nó tiện lợi và gần.

Thỏ lượn lờ khắp công trường, ngắm nhìn máy móc, thiết bị xây dựng.

Sói cũng lượn lờ khắp công trình nhưng không nhìn ngắm gì ngoài Thỏ. *"Chú nhỏ mới dễ thương, sạch sẽ, bóng mượt, thơm thịt làm sao! Không sao. Chú mày không còn được lượn lờ bao lâu nữa đâu!"*

Cu thê Tho nhìn ngắm máy móc, con Sói thì ngắm Thỏ. Các bác Hà Mã thì cặm cụi làm việc, không nhìn ngắm ai cả. Công trường là nơi làm việc chứ không phải nơi nhìn ngắm! Phải đào móng, sắp gạch, trộn hồ, đổ bê tông... Nhà sắp bàn giao, công việc còn ngập đầu.

Thỏ đột nhiên nhìn thấy Sói. Còn Sói đứng đấy vờ như không thấy Thỏ.

Bác Hà Mã đến hỏi Sói:

- Sao cậu không làm việc? Như thế là không được! Đã đến công trường là phải làm! Công trường là nơi làm chứ không phải chỗ ngắm. Muốn ngắm khi nào xây xong hẳng ngắm! Đi làm đi. – Bác nói và bốc một bao xi măng đặt lên vai Sói và quát: - Khuân đi!

Không biết làm gì hơn, Sói đành còng lưng rụt cổ vác. Vác xong Sói lại đứng ngắm Thỏ. *"Ôi, một chú Thỏ mới dễ thương, xinh đẹp, ngọt thịt và đáng ghét làm sao! Bác mày chỉ cần ngoạm một cái là xong!"*

Bác Hà Mã lại xuất hiện.

- Sao, không có việc gì làm à? - Bác nhìn Sói hỏi. – Thế thì khuân cái ắc quy này lại đằng kia. - Bác nói và bê cái ắc quy nặng đặt lên lưng Sói. – Khuân đi!

Sói không dám cãi lời, chỉ lẳng lặng còng lưng khuân. Ai mà dám cãi lời bác Hà Mã! Hơn nữa, đó không phải là một bác Hà Mã bình thường mà là một bác Hà Mã làm cai.

Khuân xong, Sói lại đứng chống nạnh ngắm Thỏ. Nhưng lúc này Sói phải đứng ngắm từ xa vì sợ Hà Mã nhìn thấy. Đúng như dân gian vẫn bảo *"Tránh Voi chẳng xấu mặt nào"*.

Vừa ngắm, Sói vừa nghĩ cách tóm được Thỏ. Làm sao đây?

Cuối cùng Sói cũng nghĩ ra được một kế hoạch táo bạo.

Có một cái ống nước bên cạnh, một đầu nằm ngay cạnh

Sói, con đầu kia gần Thỏ. Cả Thỏ lẫn bác Hà Mã đều không để ý khi Sói chui vào và lần theo ống nước bí mật tiến lại chỗ con mồi. Một kế hoạch thật hoàn hảo! Dù Thỏ có nhìn thấy thì cũng không sao thoát khỏi nanh vuốt của Sói.

Sói chui vào đầu này nhưng lại không thể chui ra ở đầu kia bởi một lẽ đơn giản là đường ống đang thi công và đang bị một cái cẩu nâng lên cao rồi thả xuống một cái rãnh cùng mấy đường ống khác. Lửa hàn xẹt qua xẹt lại. Số là để tránh cho đất cát khỏi lọt vào đường ống, thợ hàn đã tiến hành hàn bịt kín hai đầu ống.

Đường ống đã lắp đặt xong. Cái Hà Mã phấn khởi. Thế là

lúc này tòa nhà đã có nước. Dân tình vui sướng. Dọn đến là có nước sạch đun nước pha trà, tắm rửa...Hạnh phúc làm sao!

Tất nhiên trước khi đưa đường ống vào sử dụng phải thử áp lực, kẻo nhỡ thủng ở đâu thì sao? Vả lại nhỡ khi dân tình mở vòi mà thấy toàn nước bẩn đen ngòm thay vì nước sạch thì có mà chết à? Để tránh rắc rối phải kiểm tra toàn bộ. Vì thế mới cần đến sự hiện diện của cai Hà Mã. Bác là kẻ chịu trách nhiệm về chất lượng công trình.

Và thế là bác Hà Mã mở van. Nước xối xả chảy vào đường ống. Bác kiểm tra áp lực nước và nhận thấy hơi thấp. Cần phải mở hết, tăng áp lực để phát hiện xem có chỗ nào rò rỉ không. Bác vặn mở hết cỡ. Sói bị nước cuốn trôi theo đường ống lên tầng trên cùng rồi xuống mãi tầng trệt. Lúc này trông Sói không còn là Sói nữa mà như một nhúm giẻ rách bèo nhèo. Sói vừa cố vùng vẫy trong dòng nước vừa gào lên hăm dọa:

Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Còn Thỏ, lúc này vẫn thản nhiên đứng chống nạnh ngắm cỗ máy đóng cọc. Một cỗ máy kỳ diệu! Nó cứ tự động nâng lên cao rồi nện xuống ầm ầm.

Sói đã thoát ra khỏi đường ống nước, điên tiết nhảy lên cần cẩu và cứ thế thả mình xuống chỗ Thỏ đang đứng, hai tay dang rộng chực thộp cổ Thỏ. Nhưng thật không may, một cái xe đầy gạch từ trên cao lao xuống. Sói phải ba chân bốn cẳng bỏ chạy thoát thân.

Nhưng thoát đâu có dễ! Cái xe gạch lật nhào. Cả đống gạch đổ ập xuống đầu Sọi, bụi mù mịt không còn nhìn thấy gì cả.

Thọ thích chí đứng nhìn màn phiêu lưu của Sọi như một khán giả ngồi trên khán đài theo dõi trận bóng đá.

Cùng lúc, một bác thợ sơn tay cầm chổi tay xách một

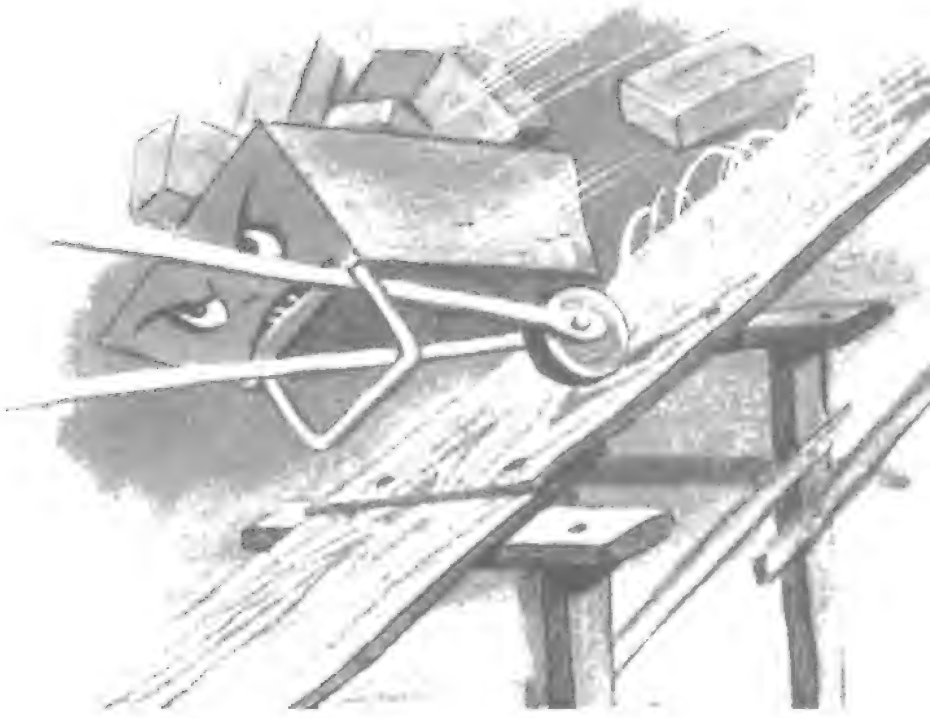

thùng sơn đầy theo cầu thang đi lên. Rõ là một bác thợ yêu nghề. Vừa đi, bác vừa nghêu ngao hát. Bác vẩy cây chổi trên tay. Vẩy đến đâu cái màu xám xịt biến thành vàng óng đến đấy, cứ như thể bầu trời xám xịt bỗng ông mặt trời ló dạng. Bác thợ sơn mơ mộng: *"Nói gì thì nói chứ nghề sơn mới thực sự là một nghề tuyệt vời! Chỉ cần vẩy cây chổi lên là mọi cái bỗng dưng đẹp đẽ lạ thường!"*.

Bác thợ sơn gặp Sói. Bác đi lên còn Sói chạy xuống. Sói đụng bác thợ sơn. Bác ngã. Cả thùng sơn đổ lên Sói. Lúc này toàn thân Sói là một màu vàng óng, hệt như Sói được nhuộm ánh nắng vàng rực rỡ của mặt trời. Có cảm tưởng như Sói sẽ sung sướng lắm. Nhưng không, Sói điên tiết gầm lên:

Hừ! Thỏ, hãy liệu cái thân hồn đấy!

Nhìn thấy Sói, Thỏ hoảng hồn. Từ trước tới giờ Thỏ chỉ mới thấy Sói xám chứ chưa thấy Sói vàng. Chắc đây là một loài mới. Chắc phải dữ lắm, khó mà xoay xở, khó mà chạy thoát. Cứ thế, Thỏ lùi dần, lùi dần... Lúc này Sói đã dồn Thỏ vào góc tường.

Nhưng lần này Thỏ lại gặp may. Bác Hà Mã lại như từ trên trời rơi xuống. Bác tống vào tay Sói một thùng hồ và một cái bay.

- Trét đi thằng lười! - Bác nói như ra lệnh.

Ôi, Sói mới căm ghét lão Hà Mã này làm sao! Nhưng

làm sao tránh mặt lão ấy đây? Đúng rồi. Phải xây một bức tường bao quanh để lão Hà Mã không sao đến gần mình được! Nghĩ là làm. Sói bắt đầu xây. Bức tường mỗi lúc một cao.

Rồi. Thế là xong. Sẽ không bao giờ, không bao giờ Sói phải nhìn cái bản mặt đáng ghét của Hà Mã nữa!

Nhưng Sói đã không tính đến một điều, đó là chừa cho mình một lỗ để chui ra. Thế là Sói bị nhốt trong bốn bức tường. Không đồ ăn, không thức uống, không cửa sổ, không cửa ra vào. Tất cả kín mít như bưng.

- AAAAAAAAAAAAAA!!! – Sói gào lên trong kinh hãi, rồi chạy lấy đà tông thẳng vào bức tường mới xây vẫn còn ướt. Ầm... bức tường đổ sập...

Sói phải vào bệnh viện cấp cứu. Sói nằm trên giường bệnh, toàn thân bó bột, treo lên để không bị chệch khớp. Rốt cuộc thì chỉ còn cái mặt được chừa ra.

Sói thiếp đi và nằm mơ thấy Thỏ đang đứng tưới hoa trên ban công. Thỏ bám dây leo đến chỗ Sói và bị Sói cắt dây... Nhưng không hiểu sao Thỏ không rơi bịch xuống đất mà lại cứ leo đến gần chỗ Sói. Đã thế miệng lại còn huýt gió: *"Nếu một người bạn đột nhiên xuất hiện..."*.

Sao thế? Sao Thỏ không rơi? Sói cúi gập người trên ban công, nhìn xuống. Hóa ra Sói đã cắt nhầm dây. Dây Thỏ đang leo thì không cắt mà lại cắt phải dây ròng rọc đang kéo bác Hà Mã lên.

- AAAAAAAA! – Sói hét lên sợ hãi và choàng tỉnh. Lúc này,

Thỏ trong bộ áo trắng bệnh viện đang đứng ở cửa, tay cầm bó hoa, tay xách một cái túi. Trong túi là táo, bánh ngọt, rượu nho. Chú tươi cười.

Thấy thế Sói càng điên tiết. Sói vớ ngay cây nạng đặt cạnh giường nhảo tới chỗ Thỏ hét:

- Hừ! Lần này thì mày chết với tao!

Dưới mái vòm rạp xiếc

Rạp xiếc. Đèn sáng lấp lánh.

Ánh sáng của mấy chiếc đèn pha cực mạnh rọi sáng phông màn, sân khấu. Chỉ vài phút nữa thôi là buổi diễn sẽ bắt đầu. Các chú Voi, Hổ và nhiều nghệ sĩ thú khác chỉ ít phút nữa thôi sẽ xuất hiện. Và đây, nhạc trưởng đã vung cây đũa chỉ huy, tiếng nhạc đã vang lên...

Sói xuất hiện. Không phải trên sân khấu mà giữa hàng ghế khán giả. Vì là đến dự một sự kiện văn hóa nên Sói ăn mặc rất sang trọng. Sói khoác một bộ vest đắt tiền, chiếc cà vạt con bướm và giắt một chiếc khăn tay đỏ trên túi áo.

Sói đến muộn. Nói chung Sói không có thói quen đến đúng giờ. Và lúc này Sói tìm chỗ bằng cách kéo cổ lũ thú đang ngồi dậy để xem số ghế.

Đèn rạp xiếc phụt tắt. Lúc này, chỉ còn mấy luồng ánh sáng từ ngọn đèn sân khấu. Sói đứng khựng. Tối quá! Sói vẫn chưa tìm được chỗ cho mình. Cần phải nhanh chóng tìm cho

được chỗ ngồi. Sói thộp cổ một chú Báo con ném khỏi ghế rồi ngồi vào chỗ của chú.

Ngồi cạnh Sói lúc này là chú Sóc với một cái ống nhòm to tướng. Chú cười khà khà khoái chí. Nhờ có ống nhòm nên chú nhìn cái gì cũng gần, cũng to. Sói nhìn cái ống nhòm thèm thuồng... *"Ranh con mà bày đặt ống nhòm!"* – Sói chửi thầm, rồi giật phắt cái ống nhòm trên tay Sóc. Đưa ống nhòm lên sân khấu... sau đó lại lia sang phải... Sói ngạc nhiên. *"Ô, ai kia? Mắt to, râu, răng... Giống hệt Thỏ..."*

Thì hắn chứ ai! Ngay cạnh mà vì tối nên Sói không nhận ra!

Lại một cuộc rượt đuổi! Thỏ chạy xuống cầu thang, Sói theo sau. Thỏ chạy lên sân khấu, Sói cũng lên theo. Sân khấu lúc này đang chuẩn bị cho màn nhào lộn trên không nên đầy những dây nhợ lòng thòng. Sói đã đuổi kịp Thỏ. Biết chạy đâu bây giờ? Phải làm gì đây?

Thỏ nhanh chân bám lấy một sợi dây leo lên. Sói cũng leo theo. Không lẽ để mất Thỏ?

Thỏ đã leo lên tận nóc rạp. Đi đâu bây giờ? Sói đã ở ngay sau lưng! Thậm chí Thỏ còn cảm nhận được hơi thở của Sói. Cũng may, cạnh đó có một sợi dây căng ngang. Phải đi trên dây chứ biết làm sao bây giờ? Thỏ bò đến sợi dây, với tay lấy cây gậy thăng bằng và bắt đầu rón rén bước.

Sói cười khẩy: *"Bác mày đây chẳng cần gậy thăng bằng cũng đi như chơi!"* rồi lao đến sợi dây. Một màn biểu diễn chết người dưới vòm rạp xiếc! Sói bước được vài bước rồi sảy chân,

mất thăng bằng loạng choạng rơi xuống sàn sân khấu. Ngước nhìn lên, Sói thấy Thỏ vẫn con bước đi trên dây. Và đây Thỏ đã đi đến đầu kia sợi dây. Chú bỏ cây thăng bằng ra, cúi gập người chào khán giả. Những tràng pháo tay vang lên.

Sói gượng đứng dậy. Điên tiết. Ai đời Sói ngã từ dây xuống suýt chết mà khán giả còn vỗ tay hoan hô Thỏ!

- Này, xuống đi chú em. Không xuống là có chuyện đấy! - Sói quát.

Thỏ nhìn xuống thấy Sói đang đứng trên một đầu tấm ván bập bênh đưa ngon tay khều khều, ra hiệu bảo Thỏ xuống...

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình... - Thỏ suy tính một giây rồi nhảy xuống đầu còn lại của tấm ván bập bênh. Sói bị hất tung lên cao.

Như một quả tên lửa, Sói bắn lên nóc rạp, đâm thủng bạt rạp xiếc. Trên kia là tràng sao.

- Hư! Thỏ, hãy đợi đấy!

Dưới vòm rạp, các tiết mục vẫn tiếp tục diễn ra. Trên sân khấu, dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn pha, một pháp sư đang ngồi xếp bằng, dùng kèn thổi miên chú Rắn. Một giai điệu phương Đông ngân nga. Chú Rắn từ trong túi ngóc đầu lắc lư theo điệu nhạc...

Tiết mục kết thúc. Cả rạp xiếc như rung lên vì những tràng vỗ tay tán thưởng.

Và đây, vị pháp sư đang ngồi sau cánh gà với cái túi đựng Rắn. Ông rút điếu thuốc, bật lửa định châm hút.

Sói thấy thế cười khẩy, tiến tới chỗ pháp sư, đặt cái túi của mình xuống cạnh túi Rắn.

- Cần lửa a? Có ngay. Xin mời.

Đôi khi Sói cũng ga lăng ra phết! Sói móc cái bật lửa Zippo ra, bật cái tách và chìa tay mồi thuốc cho vị pháp sư.

- Cảm ơn nha Sói.

- Không có chi!

Pháp sư và Sói trao đổi với nhau những câu lịch thiệp, và vô tình trao đổi... cả túi. Nói cách khác là Sói và pháp sư cầm lộn túi của nhau. Pháp sư cầm túi của Sói, còn Sói cầm túi rắn của pháp sư.

Và đây, Sói cầm túi lên vào một góc rồi mở ra. Thế là cuối cùng Sói cũng đã thực hiện ước nguyện mà vì nó, Sói đã thức trắng suốt đêm qua. Sói từng mường tượng ra cảnh này sẽ diễn ra thế nào. Và lúc này, chỉ một giây nữa thôi... là cuộc gặp lý thú sẽ diễn ra...

Soi thò tay vào túi khươ khoáng. Lôi ra một chiếc kèn. Cái gì đây? Cái gì khó hiểu thế này? Tại sao? Nó ở đâu ra?

Soi đưa cái kèn lên nhìn vào tưa hồ như nó là một cái ống nhòm. Không nhìn thấy gì cả. Không, nó không phải là ống nhòm. Soi nhìn kỹ lại. *"A, te ra là cái kèn. Mình sẽ thổi thử!"* – Tư nhủ, rồi Soi đưa kèn lên miệng.

Ngay khi nghe tiếng kèn, chú Rắn từ trong túi chui ra. Một chú Rắn hổ mang đáng sợ. Chú ngúc ngắc cái đầu, há to miệng, lè ra cái lưỡi dài nhìn Sói bằng ánh mắt lạnh lùng.

Sói hoảng hồn, vội chơi một điệu kèn rất chi là thống thiết:

- Ngủ đi em yêu, ngủ đi nào...

Chú Rắn dịu lại. Ngậm miệng, nhắm mắt lắc lắc cái đầu theo điệu kèn. Sói sung sướng nhủ thầm: *"Hình như nó ngủ rồi"*.

Nhưng trong lúc Sói đang định bỏ chạy thì chú Rắn lại ngọ nguậy, nhìn Sói với cái miệng hả hốc, cái lưỡi thè lè...

Sói lại vớ vội cái kèn và bắt đầu thổi. Chú Rắn lại lim dim mắt, lúc lắc cái đầu theo điệu kèn rồi bò ra quấn quanh người Sói như là một biểu hiện cảm ơn điệu kèn của Sói. Sau đó chú bò lên yên vị trên vai Sói.

Sói nhìn chằm chằm cái đầu rắn đang ngủ trên vai mình, nhẹ nhàng đứng dậy, sợ Rắn thức giấc nên miệng vẫn phải tiếp tục điệu kèn, cố nghĩ xem làm sao tống khứ được con Rắn đáng ghét.

Sói đang đi, vừa đi vừa thổi kèn thì gặp mấy bác Hổ – nghệ sĩ biểu diễn xiếc mô tô.

Mấy chiếc mô tô chuẩn bị phóng ra sân khấu. Mỗi chiếc kéo theo một dải băng. *"Hay lắm!"* – Sói nhủ thầm và cột đuôi Rắn vào một dải băng.

Chiếc mô tô phóng ra sân khấu. Dải băng căng ra,

quấn lấy người Sói kéo theo, mất hút. Sói bị cuốn đi như một cơn lốc.

Thỏ xuất hiện, trố mắt nhìn. Cái gì thế này? Không lẽ là lốc?

Chiếc mô tô giảm tốc. Sói hiện ra mỗi lúc một rõ. Điều này đồng nghĩa với việc Thỏ phải tiếp tục chạy thoát thân. Cuộc rượt đuổi lại bắt đầu!

Thỏ chui vào một cái chuồng, Sói chui theo. Nhưng Thỏ nhanh chân chạy ra khỏi chuồng, đóng sập cửa, kéo chốt, nhốt Sói trong đó. Bị nhốt, Sói dùng hết sức tông cửa, nhưng cửa chuồng vẫn đóng im ỉm. Lúc này, ở góc chuồng có một cái gì đó hình đốm khoang cựa quậy. Một bác Hổ to tướng, đôi mắt lim dim như còn ngái ngủ. Bác tiến lại phía sau lưng Sói, nhìn và thè lưỡi liếm đầu Sói. Sói ta thì vẫn không ngoảnh lại mà cứ tiếp tục phá cửa chuồng. Bị liếm đầu, Sói điên tiết giơ chân đá hậu cho bác Hổ một phát. Miệng cằn nhằn:

- Thôi đi! Đừng có phá ta!

Bác Hổ tức giận tự nhủ: *"Tao đối xử với chú mày tử tế mà chú mày còn đá tao là sao?"* – Bác nắm cổ Sói vặn đầu Sói lại phía mình.

Nhận ra kẻ trước mặt, Sói rùng mình, lao người vào cửa chuồng... Bác Hổ gầm gừ lao theo. Cứ thế Hổ rượt Sói chạy vòng vòng quanh chuồng. Được một lúc, Sói kiệt sức, đành đứng run rẩy trên đôi chân yếu ớt chờ chết. Hổ tiến lại, há miệng, mấy cái răng nanh to, sắc nhọn nhìn phát khiếp!

Thấy thế, Sói vồ ngay lấy một khúc thịt to ném vào miệng Hổ. Hổ ngoạm khúc thịt nhai ngấu nghiến, nhả xương ra. Hổ ăn xong vẫn gầm gừ. Lúc này Sói liền ném vào miệng Hổ một cục sắt. Nhưng Hổ không thèm ăn, ném trả lại.

Thỏ đứng ngoài nhìn cảnh tượng, thương cho Sói nhưng không biết làm gì để giúp. *"Không lẽ để Sói chết thảm? Dù gì chăng nữa thì Thỏ cùng đã đồng hành cùng Sói bao nhiêu năm nay!"*. Nghĩ thế, rồi nhanh như chớp, Thỏ giật khẩu súng trên tay người dạy Hổ đưa cho Sói. *"Này cầm lấy mà tự vệ!"*

Nhưng Sói không còn hồn vía đâu mà nghe. Sói chĩa họng súng vào cái miệng đang há hốc của Hổ. Hổ quặp ngay lấy họng súng, quay sang hướng Sói, bóp cò... Sói hoảng hồn chạy vòng vòng quanh chuồng tránh đạn.

Thấy nguy, Thỏ liền mở cửa cho Sói ra và nhốt Hổ lại. Có vẻ như chú đã cứu mạng Sói - kẻ thù truyền kiếp của mình. Trong khi đó, Sói vẫn chưa kịp hoàn hồn. Sói ta đứng run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

Thấy tội, Thỏ đưa cho Sói một chai sữa. Sói ngửa cổ tu.

Trong chuồng, Hổ nhìn Sói điên tiết. Một tiếng nổ chát chua vang lên. Viên đạn trúng ngay chai sữa. Cái chai vỡ nát. Trên tay Sói lúc này chỉ còn cổ chai. Sói đứng đấy, mình mẩy tèm lem toàn sữa, nhưng miệng vẫn gào:

- Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Cuộc gặp gỡ ở viện bảo tàng

Một bữa nọ Thỏ vào thăm bảo tàng. Chú muốn bổ sung kiến thức lịch sử. Dù sao thì biết được người cổ đại sống thế nào cũng là điều lý thú. Hơn nữa Thỏ còn trẻ nên cũng hiếu kỳ.

Trước cửa ra vào có hai dũng sĩ mặc áo giáp, đầu đội mũ sắt, tay cầm rìu đá đứng gác.

Thỏ đi qua hai dũng sĩ và không để ý rằng đôi mắt của một trong hai dũng sĩ đang dõi theo chú. Tất nhiên đó không phải dũng sĩ mà là Sói. Sói núp trong bộ áo giáp đó để bằng mọi giá thộp cổ Thỏ.

Thỏ bước vào phòng gửi đồ, nơi bác Hà Mã – nhân viên bảo tàng đang gà gật (Bác Hà Mã là kẻ thích thay đổi nghề nghiệp).

Và cũng như bao khách tham quan bảo tàng khác, Thỏ tháo giay, lấy một đôi dép xốp xỏ vào chân, rồi bước vào phòng trưng bày. Sở dĩ phải đi dép xốp vào bảo tàng là vì

khách tham quan thì đông mà ai cũng đi giày vào thì chẳng mấy chốc mà sàn bảo tàng mòn vẹt cả đi.

Cùng lúc, một dũng sĩ đứng ở cửa cũng đến chỗ giá đựng dép đưa bàn tay bọc sắt cứng nhắc định lấy một đôi xỏ vào chân nhưng... mấy ngón tay cứng ngắc không sao cọ cựa!

Bực mình, dũng sĩ thọc nguyên cây lao vào thùng đựng dép như người ta chọc tiết heo. Mấy đôi dép rơi ra. Dũng sĩ thò hai chân bọc giáp sắt vào và trượt dài trên nền sàn gỗ bóng loáng như một nghệ sĩ trượt băng. Hết trượt chân trái lại xoay mình trượt trên cả hai chân.

Lúc này Thỏ đang đứng ngắm bức tượng *"Người tiền sử"*. Ngắm một lúc, Thỏ đi tiếp. Còn *"Người tiền sử"* thì vẫn đứng yên trong bộ khố lông thú với một cái búa đá to tướng trên tay. Cái búa đá ấy là công cụ săn bắt Voi Ma Mút, đồng thời cũng là vũ khí tự vệ của họ.

Và "kẻ thù" lúc này là đây! Sói trượt băng băng, đến lúc định hãm lại thì hãm không kịp. Cứ thế, Sói ta cầm lao phóng thẳng vào người tiền sử. Bị đụng mạnh, cây búa đá to tướng trên tay người tiền sử phang thẳng vào đầu "dũng sĩ".

Thế là *"dũng sĩ"* đứng trơ ra giữa bảo tàng. Chân tay đủ cả nhưng không đầu, chẳng khác nào nhân vật trong truyện *"Kỵ sĩ không đầu"*. Dũng sĩ đưa hai cánh tay sát lên sờ sờ cái lỗ - nơi cái đầu từng ngự trị ở đó, cố tìm cái đầu nhưng không sao tìm thấy. Vừa mới đây thôi nhưng lúc này nó đã biến đâu mất tiêu!

Cuối cùng thì dũng sĩ - Sói cũng tìm thấy đầu. Sói nhặt lên gắn vào cổ rồi thở phào nhẹ nhõm...

Sói đi tiếp và nhìn thấy tấm biển CẤM HÚT THUỐC treo trên tường.

Tính Sói vốn thích làm những điều trái khoáy. Một khi người ta cấm hút thuốc là y như rằng Sói phải hút! Hơn nữa lúc này Sói vừa phải trải qua một sự kiện kịch tính - phải đi tìm cái đầu của mình.

Sói rút một điếu thuốc, châm lửa rồi phả ra những cuộn khói hình tròn. Đúng lúc đó, Sói nhìn thấy Thỏ đang đứng ngắm tranh ở phòng bên cạnh.

- Ố...Ô... ồ...ồ...ó!!!!

Sói rụt đầu vào cái mũ giáp sắt, tiếp tục rít thuốc. Đột nhiên Sói ngửi thấy mùi gì đó khen khét. Hình như có gì đó cháy. Cháy thật! Ôi! Thì ra Sói đang cháy! Sói cuống quýt, nhảy cà tưng cà tưng. Để tự dập lửa, Sói dùng hai cánh tay sắt đập đập vào người. Ngọn lửa không những không tắt mà còn bùng lên. Chợt thấy một bình nước, Sói vồ ngay lấy và dốc ngược vào người. Ngọn lửa vẫn không chịu tắt.

Có tiếng chân chạy mỗi lúc một gần. Đó là tiếng chân của bác Hà Mã. Thấy ồn ào, bác vội chạy đến kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra.

Bác đến chỗ bức tượng người tiền sử và ngơ ngác không hiểu sao tay cầm búa người tiền sử vốn giơ lên, giờ lại hạ xuống. Có gì đó không ổn. Chẳng trách gì có tiếng động! *"Cần phải sửa lại tư thế cho người tiền sử"*. Nghĩ thế, bác Hà

Mã nâng cánh tay cầm búa của người tiền sử lên để vào vị trí cũ.

Trong khi đó, Sói vẫn đang cuống cuồng vì lửa. Sói không sao dập tắt được. May phát hiện ra một cái bình chữa cháy ở góc phòng, Sói lao như bay tới chộp lấy dốc ngược xuống sàn và hướng dòng bọt trắng xóa vào người.

Cuối cùng thì ngọn lửa cũng chịu tắt, còn Sói thì biến thành một quả cầu bọt. Chẳng khác gì một kẻ mù, Sói đưa hai tay quờ quang dò đường.

Trước mặt Sói vẫn là pho tượng người tiền sử sừng sững với búa đá trên tay. Sói không nhìn thấy gì, cứ thế tông cây đao trúng ngực pho tượng. Và lần này thì búa đá lại choảng vào đầu Sói.

Dũng sĩ thời trung cổ cứ đứng trơ ra trong đống bọt trắng xóa. Và mặc dù mờ mịt trong cái thế giới ấy nhưng Sói vẫn cố hé mắt nhìn và không quên gầm gừ dọa:

Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Còn Thỏ thì cho đến lúc này vẫn không hay biết gì về những cuộc phiêu lưu của Sói. Lúc này chú đang mải mê ngắm một cái bình cổ với một hình vẽ trừu tượng. Thỏ cứ mê mải ngắm mà không biết Sói cũng đang ngắm mình. Cuối cùng khi đã nhìn ngắm chán chê, Thỏ quay lại thì thấy Sói đang đứng trước mặt! Trốn đâu bây giờ? Và, nhanh như chớp, Thỏ chui tọt vào bình.

Sói cười khẩy:

– Hay thật! Không biết người xưa đã đựng gì trong cái bình ấy? Chẳng lẽ lại đựng Thỏ?

Sói thò một chân vào bình, tính chui vào, nhưng không lọt. Điên tiết, Sói ôm cái bình dốc ngược lên và cứ thế lắc lia lịa. Thế mà Thỏ vẫn không chịu ra. Ngay lúc đó, Sói nhìn thấy trên bức tường đối diện trưng bày vô số vũ khí của người tiền sử. Đó là những chiếc búa đá đủ kích cỡ.

"Ó! – Sói tự nhủ - *Cần phải lấy một cái búa để dộng cho Thỏ một phát. Phải đập nát cái bình ra mới được!"*

Nghĩ là làm. Sói bỏ cái bình xuống chạy đến chọn một cái búa. Nhưng trong lúc Sói đang chọn búa thì Thỏ đã nhanh chân chui ra khỏi bình và chạy mất tăm.

Chọn được búa, Sói dùng hết sức bình sinh phang một phát vào chiếc bình cổ. Chiếc bình biến thành một cái bình hoa. Từ bình hoa thò ra hai cánh tay nhỏ xíu xinh xắn.

Bực mình, Sói phang một phát vào bình hoa. Bình hoa biến thành một cái ấm trà.

Lại một phang nữa. Cái ấm trà biến thành cái ấm tích.

Một phang nữa... Cái ấm tích biến thành cái đèn ngủ...

Điên tiết Sói cầm cái đèn ngủ ném xuống sàn. Cái đèn ngủ vỡ nẩy lên và biến trở lại thành cái bình cổ như ban đầu. Hình như cái bình có phép màu hay sao ấy.

Trong lúc Sói hì hụi với chiếc bình cổ thì Thỏ đã sang xem phòng trưng bày vũ khí. Ở đấy có đủ: nỏ, cung tên, máy bắn

đa... Va cung ở đây Sói tìm thấy Thỏ... Hoảng hồn khi thấy Sói, Thỏ vội lấn sau tấm khiên. Nhưng khôn nỗi hai cái tai dài của Thỏ cứ thò ra.

Sói nhìn sang phải, tấm khiên nghiêng sang phải. Sói nhìn sang trái, tấm khiên nghiêng sang trái. Sói nhón chân nhìn từ trên xuống, tấm khiên cũng nâng lên che.

"Được rồi..." - Sói tự nhủ - *Vậy thì thế này. Mình sẽ dùng cỏ may bắn đá ...Để xem chú may có con dùng khiên che chắn được không!?"*

"Pảng"... Một viên đá bay vọt lên trúng ngay tấm khiên. Tấm khiên bay mất, trở lại mình Thỏ.

- Bây giờ thì ta không bắn chú mày bằng đạn đá nữa. Đạn đá thế là đủ rồi. Bây giờ chỉ cần một viên sỏi cũng đủ... - Sói cười khẩy.

Sói chọn một viên sỏi nhỏ và lắp nó vào cỗ máy bắn đá. Sói cười đắc chí, không thèm bắn vội cốt để kéo dài sự thỏa mãn. Cuối cùng thì Sói cũng bắn. Hòn sỏi vút vào khoảng không nhưng không trúng Thỏ mà trúng vào cánh tay bức tượng đang giương cung bắn. Mũi tên trên cây cung bay đi trúng cây búa đá của một pho tượng khác...Cứ thế liên hoàn: tên bay, búa bay... vèo vèo. Xung quanh Sói lúc này là cả một trận chiến.

Sói hoảng hồn đi giật lùi rồi lọt vào cỗ máy bắn đá, và thế là Sói bị bắn văng đi... Sau khi lộn tùng phèo mấy vòng, Sói bị cuốn vào một tấm thảm.

Trong lúc Sói cố tìm cách chui ra thì Thỏ đã nhanh chân lặn mất.

Thỏ lẩn vào gian trưng bày pho tượng các vị thần cổ đại Hy Lạp rồi khóa trái cửa lại...

Sói tìm mọi cách vào nhưng không sao vào được. Sói lùi lại nhìn quanh và thấy một khúc gỗ treo lủng lẳng trên tường bằng những sợi dây xích dài có gắn dòng chữ: ***"Vũ khí phá tường".***

"Thế là quá rõ - Sói suy luận – *Một khi đã để là vũ khí phá tường thì cứ thế mà phang."*

Nghĩ thế, Sói liền dùng đưa khúc gỗ rồi đẩy thẳng vào tường.

Không ăn thua. Bức tường vẫn sừng sững.

Sói lại lấy hết sức bình sinh đung đưa rồi đẩy thật mạnh vào tường một lần nữa. Và lần này cũng chẳng ăn thua.

Chỉ có cái đầu của pho tượng Venera bên kia tường bị rơi. Còn khúc gỗ thì vì bị đung đưa mạnh quá nên đứt xích rớt xuống sàn, lăn lông lốc.

"Một khi khúc gỗ không phá được thì dùng thân mình vậy" - Nghĩ thế, Sói bám vào một sợi dây xích, đu người lên, dùng chân đạp vào tường cho toàn thân bay ra xa và cứ thế húc đầu vào tường... Tường vỡ. Thế là đầu Sói đã làm nên chuyện. Té ra đầu Sói còn cứng hơn khúc gỗ! Lúc này thay cho cái đầu của pho tượng nữ thần Venera là cái đầu Sói - trắng vì vôi vữa và chẳng khác nào được tạc bằng đá cẩm thạch.

Nghe tiếng động, bác Hà Mã lại chạy đến. Bác thấy không ổn. Pho tượng thì mất đầu, trong khi đó trên tường không hiểu sao lại thò ra một cái đầu Sói. Bác Hà Mã đến đẩy pho tượng Venera lại sát tường cho khớp với cái đầu thò ra. Lúc này pho tượng Venera có hẳn cái đầu Sói. Xong việc, bác Hà Mã lùi lại mấy bước nhìn pho tượng, xoa xoa hai tay vào nhau vẻ thỏa mãn. *"Thế là mọi cái lại đâu vào đấy!"* - Bác tự nhủ.

Trong khi đó, Sói thì trơn trừng mắt nhìn cái thân hình mới của mình và đấm thình thịch vào ngực pho tượng, miệng không quên lảm nhảm:

Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Những trận đấu thể thao

Tại một phi trường hiện đại, chiếc Concord vừa hạ cánh xuống đường băng. Hai chiếc xe chạy đến. Cánh cửa máy bay từ từ mở ra...

Từ máy bay Thỏ trong bộ đồ thể thao bảnh bao xuất hiện. Chú đưa tay vẫy chào và bước xuống cầu thang. Liền sau chú là một chú Thỏ khác, cơ bắp vạm vỡ với một đôi găng quyền Anh khoác vai cũng xuống theo. Sau chú Thỏ - võ sĩ quyền Anh là một chú Thỏ - vận động viên bóng rổ.

Mấy chú Thỏ - vận động viên khệnh khạng bước xuống cầu thang. Chúng đến để dự Thế vận hội Olympic Moscow.

Đón các chú thỏ này là chú Thỏ quen thuộc của chúng ta. Chú đang đứng sát cầu thang với một bó hoa tươi thắm trên tay. Dù sao thì các chú Thỏ này cũng là bạn bè và vì thế nên phải chào mừng.

Sau những cái ôm hôn, bắt tay, tiếng reo mừng, các chú Thỏ này mới đến được một chiếc xe sơn màu đỏ rồi lướt bon bon trên đường.

Chú Thỏ của chúng tay đang đưa tay vẫy thì đột nhiên thấy bàn tay ai đó khều khều vào vai. Ngoảnh lại. Hết hồn. Ai thế này? Tất nhiên là Sói chứ chẳng ai vào đây nữa!

Cùng lúc Sói nghe có tiếng gầm rú của động cơ máy bay sau lưng. Sói giật mình ngoái lại. Thỏ thừa cơ bỏ chạy thoát thân.

Sói đang chưng hửng thì thấy một chị Heo điều khiển một chiếc xe điện nhỏ chạy qua. Sói liền thộp cổ chị Heo ném khỏi xe và nhảy lên xe cầm lấy tay lái. Lại một cuộc rượt đuổi! Nhưng vì không biết điều khiển nên Sói cùng với xe cứ chạy lòng vòng khắp sân bay. Khi xe chạy tới dưới một chiếc máy bay trực thăng thì chẳng may chiếc mũ trên đầu Sói rơi xuống, bịt kín cả hai mắt. Sói ta không còn thấy gì nữa. Mà cũng may là Sói không nhìn thấy gì, chứ nếu không đã chết giấc vì sợ! Một chiếc máy bay đang hạ cánh xuống đường băng, chỉ thiếu chút nữa là Sói bị bánh xe máy bay cán nát.

Trên đường băng, một chiếc máy bay đang chuẩn bị cất cánh. Chiếc xe điện của Sói chẳng may va vào đuôi máy bay.

Và đây, động cơ máy bay tăng tốc. Luồng không khí từ động cơ máy bay thổi mạnh phả vào mặt Sói. Chiếc xe từ từ bốc lên không, mỗi lúc một cao.

Gió thổi, chiếc mũ trên mặt Sói bị hất tung. Lúc này Sói mới thấy mình bị máy bay bốc lên không. Nhìn xuống, Sói hoảng hồn. Mọi thứ bên dưới nhỏ dần, nhỏ dần rồi mờ hẳn...

Cung con may la cuối cung thi chiếc xe điện của Sói tách được khoi đuôi máy bay. Nó cư thế rơi tự do...

May mắn thoát chết sau cu rơi tự do, lúc này Sói đang đứng trước sàn vận động chờ Thỏ. Sói nhìn lên là có vẻ năm hình tròn Olympic quyện vao nhau rồi rít thuốc, phà lên trời nhưng vong khoi. Phải nói rằng bac Sói ta tài thật: nhưng vông khoi tròn Sói pha ra chẳng thua kem gì năm vong tron Olympic la mấy. Sói chạy vao sân. Cung luc, Sói nghe tiếng trong tài:

- Vo si Thỏ gốc trai vô đai...

- Ô hay lắm! Bây giờ ta cho chu may biết tay!

... Khán đài chật cứng khán giả. Hàng ngàn người la hét, reo hò, chờ đợi. Sàn thi đấu sáng rực.

- Và đây góc phải võ đài là võ sĩ... võ sĩ Sói! – Vị trọng tài tuyên bố.

Liền ngay đó Sói nhảy lên võ đài. Với cái áo choàng màu đỏ, đôi găng tay trắng và đôi giày thể thao Adidas, Sói cúi khắp các hướng chào khán giả. Bây giờ thì Thỏ coi như tiêu đời nhà ma! Sói sẽ dùng thế liên hoàn đấm cho Thỏ tan xác!

Trong khi đó, ở góc trái, Thỏ vẫn đứng quay lưng về phía Sói và cứ thế chùi giày vào thảm.

- Bắt đầu! - Vị trọng tài hô.

Cuối cùng thì Thỏ cũng chịu quay lại và hất cái áo choàng trên người xuống.

- Ôi! Ai thế kia?! – Sói hoảng hồn.

Đó không phải là chú Thỏ của chúng ta! Trước mặt Sói là một chú Thỏ hoàn toàn khác: lực lưỡng, cơ bắp cuồn cuộn, da rám nắng và có vẻ không biết sợ là gì.

Sói hoang mang định bỏ chạy. Nhưng đâu dễ dàng thế! Trọng tài đã ra hiệu lệnh cho trận đấu bắt đầu.

Thế là Sói chỉ còn cách chạy vòng vòng trên võ đài tránh đòn. Trong khi đó, Thỏ cứ nhún nhảy, vờn Sói như Mèo vờn Chuột.

Cuối cùng không chạy được nữa, Sói lao vào ôm lấy Thỏ và tìm cách gạt chân quật cho Thỏ ngã.

- Buông! - Vị trọng tài hô.

Và trận đấu lại bắt đầu. Sói dồn hết sức ra một loạt đòn nhưng không trúng Thỏ. Tất cả như đấm vào khoảng không. Dường như không có Thỏ trên sàn đấu. Trong lúc đó Thỏ lẩn sau lưng Sói.

Đấm chán, Sói cúi gập người nhìn về phía sau - giữa hai chân để tìm Thỏ.

Nhìn cái mặt Sói thò giữa hai chân, Thỏ liền ra một đòn ngắn. Cái đầu Sói văng sang một bên. Lại một đòn nữa. Sói ngã lăn ra sàn. Trọng tài bắt đầu đếm:

- Một... hai... ba... Nốc ao!

Cuối cùng thì Sói cũng tỉnh. Sói nhìn thấy một chú Thỏ đang ngồi sau bàn cờ vua liền lại ngồi cạnh.

Thỏ đi một nước, Sói cũng đi một nước. Thỏ suy tính một giây rồi đi thêm một nước nữa. Thấy thế, để chế nhạo Thỏ, Sói đi một nước tốt...

- Không... không được đi thế! - Thỏ giảng giải.

- Cái gì! Tao mà không được?! - Sói bực tức, hất đổ bàn cờ.

Thấy thế Thỏ đứng bật dậy. Và lần này Sói lại không gặp may! Trước mặt bác là một chú Thỏ cao to lừng lững. Cao đến nỗi Sói chỉ đứng ngang thắt lưng Thỏ. Thì ra đó là Thỏ - vận động viên bóng rổ. Thỏ thộp cổ Sói rồi vung tay ném vào rổ. Sói bị mắc kẹt ở đó. Nhìn xuống, Sói thấy một chú Thỏ đang thủng thẳng dạo bước bên dưới. Đó chính chú Thỏ mà bấy

lâu Sói rượt đuổi. Chú Thỏ quen thuộc của chúng ta!

Sau một hồi chật vật, cuối cùng Sói cũng thoát khỏi cái rổ đáng ghét. Sói chạy khắp sân vận động, cửa nào cũng hé nhìn vào. Thấy một chú Thỏ mặc một bộ đồ võ sĩ đang đưa tay gõ gõ xuống khúc gỗ trên mặt bàn, Sói nhìn kỹ, cố đoán xem đó có phải là chú Thỏ mình cần tìm hay không. Còn chú Thỏ mặc đồ võ sĩ thì mỉm cười lịch sự:

- Thỏ đây! Thỏ đây!

Bất thình lình Thỏ hét lên một tiếng, đưa tay lên chặt xuống khúc gỗ. Khúc gỗ vỡ ra từng mảnh. Xong, Thỏ cúi gập mình chào và mỉm cười đi ra khỏi phòng.

Sói gãi đầu gãi tai. *"Mình cũng phải thử xem sao. Chẳng lẽ Thỏ làm được mà mình lại không?"*. Thế là Sói cũng hét lên một tiếng rồi vung tay chém xuống khúc gỗ.

Nhưng khúc gỗ không bể, chỉ có tay Sói là sưng vù lên một cục. Nhìn thấy cái vòi nước, Sói tiến lại mở nước ngâm bàn tay sưng. Và lần này Sói nhìn thấy Thỏ đang trốn ở đấy. Để cải trang, Thỏ cũng mặc một bộ đồ võ sĩ.

- Thỏ phải không? - Sói hỏi.

- Thỏ đây! – Chú Thỏ run lập cập không hiểu sao lại trả lời bằng tiếng Nhật.

- Thỏ thật à? – Sói hỏi lại vẻ nhạo báng rồi thộp cổ Thỏ kéo lại khúc gỗ để trên bàn. - Nếu là Thỏ thật thì hãy làm lại một lần nữa cho bác mày coi!

Sợ hãi, Thỏ vớ vẩn vào khúc gỗ rồi bất ngờ phang mạnh xuống một đầu khúc gỗ. Khúc gỗ bật lên phang đầu kia vào quai hàm Sói. Sói ôm quai hàm quằn quại, còn Thỏ thì ba chân bốn cẳng chạy mất.

Và thế là lại rượt đuổi! Lần này là trên sân vận động. Tại đây, hai tay đua đang chuẩn bị cho cuộc đua xe đạp.

Thỏ nhanh chân nhảy phóc lên yên một chiếc xe, cô cố phóng. Sói cũng nhảy lên chiếc còn lại. Chỉ có điều Sói không đạp xe rượt theo mà quay xe lại đón đầu. Hai chiếc xe lao tới với tốc độ kinh hoàng và... đụng nhau cái rầm!

Bánh xe, khung, sườn... gãy và bay tung tóe.

Từ hai tay đua, lúc này cả hai cùng leo lên một chiếc xe đạp đôi. Thỏ ngồi trước cầm lái còn Sói ngồi sau. Cả hai cùng co cổ đạp. Chiếc xe cứ thế phóng như bay. Nó băng qua đường đua trong sân vận động rồi lao thẳng ra xa lộ.

Đúng lúc này, ngoài xa lộ cũng đang diễn ra cuộc đua xe đạp toàn thành.

Xe của Thỏ và Sói chạm đích đầu tiên. Giữ chức vô địch.

Những tràng vỗ tay, những tiếng hò reo và những bó hoa tươi thắm dành cho các nhà vô địch. Sói và Thỏ được tặng huy chương vàng và được tặng quà.

Khi những tiếng vỗ tay reo hò tạm lắng xuống. Sói và Thỏ mở hộp phần thưởng. Trong hộp là một chiếc bánh sô-cô-la to tướng. Trên bánh là biểu tượng Sói và Thỏ.

Thỏ thò tay định cấu một miếng bánh nhưng liền bị Sói phát cho một cái vào tay. Không được... Sói cắm tượng Thỏ bằng sô-cô-la lên ngắm nghía rồi cắn đứt cái đầu ăn một cách ngon lành.

Thấy thế Thỏ cũng bốc tượng Sói lên bỏ vào miệng cắn đứt đầu Sói, trả thù.

Thấy thế, Sói điên tiết ném tượng Thỏ xuống đất và lại rượt Thỏ chạy bạt mạng và không quên lời hăm dọa:

Hừ! Thỏ, hãy đợi đấy!

Vài nét về dịch giả

Anh Cối (tên thật là Nguyễn Đình Cối) sinh ngày 10 tháng 4 năm 1951 tại Nghệ An, hiện sống tại thành phố Hồ Chí Minh.

Bắt đầu dịch sách từ khi còn học đại học tại Leningrad (nay là Saint Petersburg, Nga) thuộc Liên Xô cũ.

Tính đến thời điểm hiện tại đã có hơn 45 tác phẩm dịch được xuất bản.

Tác phẩm dịch đầu tay là bộ tiểu thuyết phản gián ***"Hiệp hai"*** của tác giả Taradankin, NXB Lao Động xuất bản năm 1981.

Tác phẩm thứ hai cũng là một bộ tiểu thuyết tình báo của tác giả Yulian Semionov ***"Lệnh phải sống"***, NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh xuất bản năm 1986.

Tiếp theo sau là một loạt tác phẩm khác:

- ***"Bút ký dự thẩm"*** - NXB Công An Nhân Dân.
- ***"Tội phạm cổ cồn trắng"*** - NXB Công An Nhân Dân.
- ***"Sức mạnh của sự quen biết"*** - NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh.

Mục Lục

Lễ hội mùa đông	7
Chuyến ti-vi	19
Trên công trường xây dựng	27
Dưới mái vòm rạp xiếc	36
Cuộc gặp gỡ ở viện bảo tàng	45
Những trận đấu thể thao	54

K. Kurlianski, A. Khait

Minh họa : **S. Bordiug**

Hãy đợi đấy!

6

First News

Chịu trách nhiệm xuất bản:
ĐỖ THỊ PHẤN

Biên tập : Đức Huy
Trình bày : First News
Sửa bản in : Anh Khoa
Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN
90 Ký Con, Phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1, TP. HCM
ĐT: (84.8) 38216009 - 39142419 - Fax: (84.8) 39142890
Email: nxbsaigon@vnn.vn - bientapvhsg@yahoo.com

In 3,000 cuốn khổ 14,5 x 20,5 cm, tại Công ty Cổ phần In & Thương mại VINA (27-29 Hai Bà Trưng, Q.1, TP.HCM). Giấy ĐKKHXB số 65-2009/CXB/222-01/VHSG ngày 21/01/2009 - QĐXB số 310/QĐ-VHSG cấp ngày 16/07/2009.
In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2009.

K. Kurlianski, A. Khait

Hãy đợi đấy!

6

BỘ TRUYỆN TRANH NỔI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ CUỘC ĐỐI ĐẦU LY THÚ GIỮA GÀ SÓI VÀ CHÚ THỎ THÔNG MINH

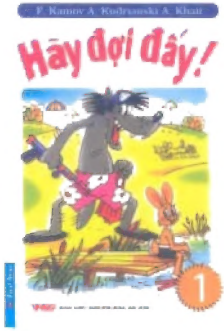

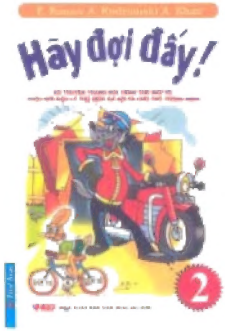

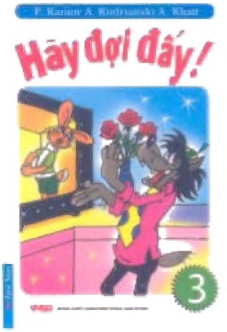

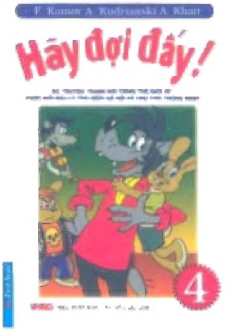

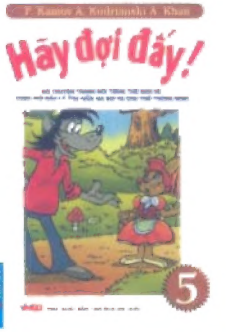

Việt Nam nhất
vietnamthebest

First News

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO TriViệt

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM - Tel: (08) 38227979 - Fax: 38224560
Email: triviet@firstnews.com.vn - Web: www.firstnews.com.vn

HÃY ĐỢI ĐẤY TẬP 6

8 935086 813041

GIÁ: 22.000 ĐỒNG